

Udvalgsbehandling, og vi vil ikke mindre ivrigt end andre søge at finde Midler, der kan bringe Samfundet ud af den Konflikt, som Arbejderne aldrig har ønsket at faa etableret. Jeg beder stadig erindret, naar man taler om denne, og naar man finder Anledning til at moralisere overfor Arbejderne, at Lockoutens Iværksættelse er Arbejdsgivernes Værk, ikke Arbejdernes. Den højtærede Minister udtalte en Beklagelse over, at Forliget af 3. Februar ikke var tiltraadt af Arbejderne. Jeg forstaaer meget vel denne Beklagelse, men jeg haaber, at den højtærede Minister vil erkende, at lige saa beklageligt var det, at Arbejdsgiverforeningen forkastede Forligshenstillingen af 9. Marts. Den var jo ogsaa et Udtryk for, hvad Samfundsrepræsentantens mente der burde gennemføres.

For at ingen forkert Slutning senere skal blive draget af, hvad jeg her siger, skal jeg saa endelig blot med et Par Ord berøre nogle Enkeltheder i Forslaget uden i stor Udstrækning at komme ind derpaa, idet jeg i øvrigt erkender, at dette jo ikke er paakrævet, saaledes som det foreligger. Jeg vil dog, for at ingen her eller der skal misforstaa, sige, at hvis et Lovforslag som det foreliggende skulde gennemføres, vilde man foruden de Indvendinger, som vilde blive gjort imod Princippet, og som jeg alt har gjort, ogsaa med megen Ret kunne gøre Indvendinger imod Domstolens Sammensætning. Det, at man kun vil give Arbejderne en Femtedel af Medlemmerne i Domstolen eller eet Medlem, maa jeg af rent praktiske Grunde anse for en Urimelighed, thi denne ene Mands Hverv vilde være saa helt uoverkommeligt, at han hellere maatte blive borte derfra end være nærværende. Jeg tænker, Arbejdsgiverne vil kunne gøre en lignende Indvending, idet der ogsaa kun tildeles dem eet Medlem. Endvidere vil man ogsaa med Rette, synes jeg, reagere imod, at der indrømmes den faste Voldgiftsret et Dommersæde; heller ikke det kan jeg erkende er vel begrundet; den faste Voldgiftsrets Opgaver er helt andre end at dømme i Interessekonflikter, og den kan derfor ikke naturligt indtage Plads i en Domstol som den, her er Tale om. Det vil i øvrigt ogsaa have sine praktiske Vanskeligheder, idet den faste Voldgiftsret bestaar af et lige Antal Medlemmer for hver af de to Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, og en Formand, der skal være Dommer. Hvorledes dette lige Antal skulde enes om at udpege en til at indtræde her, er det lidt vanskeligt at forstaa; det kunde blive Formanden, men ingen af Par-

terne vilde saa formodentlig føle sig tilfredse, i det afgørende Øjeblik vil det maaske blive Formanden selv, som vil komme til at vælge sig selv til at indtræde i en anden Domstol. Ogsaa mod Lovforslagets § 11, hvorefter Loven skal gælde til 1. April 1923, vil der blive reageret stærkt, thi herefter vil Voldgiftsretten komme i Funktion en Gang til, overfor nogle af de Overenskomster, som nu bringes til Afslutning, nemlig dem, der udløber i Januar, Februar og Marts næste Aar.

Hvis der ikke var andet i Vejen med Lovforslaget end saadanne Enkeltheder, kunde Forslagsstillerne naturligvis med Sindsro imødesee den fortsatte Behandling og glæde sig, men som alt anført fra flere Sider er der ogsaa andet, som man gør Indvendinger imod.

Jeg skal i øvrigt tilsige mit Partis Interesse for det, der ligger til Grund for Lovforslaget, den herskende Arbejdsstrid og dens Afslutning, og derfor vil vi meget gerne være med til en Prøvelse af Tanker, der maatte blive fremsat fra andre Sider, og hvis Formaal er det samme som vort: at faa en Afslutning paa den Strid, der hersker.

Reedtz-Thott: Jeg skal prøve paa at afholde mig fra Sidebetragtninger, og jeg skal ogsaa prøve paa at modstaa den Fristelse, der naturligvis kunde foreligge til at komme ind paa de, kan jeg sige, mangfoldige Sidebemærkninger, det ærede Medlem Hr. Stauning, trods den Forsikring, han fremsatte i sin Indledning, kom med, men jeg vil dog sige, at Tavshed betyder ikke Samtykke.

For ikke ret lang Tid siden har vi under Diskussionen om Forligsmandsloven haft en Debat her i dette høje Ting om tvungen Voldgift, rejst den Gang ganske vist paa et noget mere begrænset Omraade, men rejst af det samme Parti. Det er ganske selvfølgeligt, at de teoretiske Betragtninger og de Indvendinger, jeg den Gang havde den Ære paa mit Partis Vegne at være Talsmand for, maa man i fuldt Maal dele ogsaa nu, det er ikke saa længe siden, og der er ikke Spor af Grund til at tro, at man skulde have skiftet Anskuelse. Jeg gaar ligeledes ud fra, at de Anskuelser, der den Gang kom frem fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning), ogsaa næres i dette Øjeblik.

Der bliver sagt, at dette kun skal være en ganske foreløbig Foranstaltning, sigtende til at bringe den foreliggende Situation ud af Verden. Men det ærede Med-